

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 8278

гр. София, 20.12.2021 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Д.Д.

като разгледа докладваното от Д.Д. Наказателно дело частен характер № 20211110217597 по описа за 2021 година

Днес, 20.12.2021 г., в закрито съдебно заседание, Д.Д. - районен съдия и съдия-докладчик по н.ч.х.д. № 17597/2021 г. по описа на СРС, НО, 11 състав, след запознаване с материалите по делото и с повдигнатите от Б. Н. ЦВ. срещу Б. Б. ЦВ. обвинения от частен характер, намирам, че са налице основанията по чл. 250, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 5, т. 2 вр. чл. 81 НПК за прекратяване на наказателното производство.

Цитираната разпоредба има диспозитивен характер и дава процесуална възможност на съдията-докладчик да прекрати наказателното производство, когато деянието, описано в обвинителния акт или тъжбата (които, съгласно ТР 2/2002 ОСНК, очертават фактическите рамки на обвинението), не съставлява престъпление. Към посочената правна възможност следва да се подхожда изключително внимателно – само и единствено в случаите, когато описаното деяние (без да се вземат предвид приложените към тъжбата или обвинителния акт доказателства) не само не може да бъде подведено под диспозицията на посочената от частния тъжител норма, но и под която и да е друга, посочена в Особената част на Наказателния кодекс. В допълнение, за да бъде избегнат отказ от правосъдие, към цитираната възможност следва да се прибегва, само и единствено когато липсва всякакво съмнение относно несъставомерността на деянието, предмет на производство, в резултат на което отнапред да е ясно, че дори да се докажат всички факти и обстоятелства, твърдени в обвинителния акт или тъжбата, те не биха били годно основание за ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимия. Настоящият случай, според съдията-докладчик, е именно такъв.

Тъжбата, по аргумент от ТР 2/2002 ОСНК, е процесуалният документ, очертаващ фактическите рамки на обвинението, т. е. настоящата преценка подлежи на извършване, само въз основа на съдържанието ѝ.

Инкриминираните три твърдения, обективирани в цитирания в тъжбата съдебен протокол, не могат да бъдат основание за ангажиране на отговорност за престъпление по чл. 147, ал. 1 НК (респективно - някой от квалифицираните му състави). Касационната инстанция е формирала константна съдебна практика през годините (напр. Решение № 500 от 19.02.2015 г. на ВКС по н. д. № 1464/2014 г., I н. о., НК; Решение № 4 от 20.01.2012 г. на ВКС по н. д. № 2882/2011

г., II н. о., НК; Решение № 319 от 5.05.2005 г. на ВКС по н. д. № 869/2004 г., III н. о. и редица други) в насока, че когато разгласяването на неверни обстоятелства се извършва в рамките на депозираните свидетелски показания по висящо дело пред съд (в каквато насока са и твърденията от тъжбата), независимо дали тези обстоятелства са клеветнически по своето съдържание, тогава деесът извършва престъпление против правосъдието - лъжесвидетелстване по [чл. 290 НК](#), а не - престъпление против личността на посочено в показанията лице/а, т. е. специалното качество на автора на изказванията предопределя и съотношението на съставите като общ към специален и реализиране на отговорност по частноправен ред е недопустимо.

По отношение на твърдението за извършено престъпление по чл. 182, ал. 2 НК (тъжителят прави привръзка към чл. 193 НК, макар да оставя неясно – кой и кого е упил с алкохол или кой на кого е продал такъв, поради което би могло да се приеме, че се касае за непрецизност, а не – за неясна воля на тъжителя, която да бъде доизяснявана и вероятно е визирана особената разпоредба на чл. 193а НК), също следва да бъдат направени някои критични бележки. На първо място, следва да бъдат изразени сериозни резерви по годността на субекта на отговорност. Съобразно твърденията в тъжбата, задължено лице, по силата на цитираното съдебно решение, е майката на децата – Д.Н.Д., която единствена може да реализира първата форма на изпълнително деяние по чл. 182, ал. 2 НК – да не изпълни съдебното решение. Същевременно, по силата на родствената връзка между подс. Ц. и Л.Б., първият принципно може да бъде годен извършител на втората форма – осуетяване. Същевременно, обаче, инкриминираното му поведение има опосреден характер, доколкото свиждането не е било обезпечено не в резултат на него, а на оттеглянето на трите лица с автомобил от мястото на случката (умишлено не бива назовавано „местопрестъпление“). Доколкото не се твърди – подсъдимият да е управлявал автомобила, с който Л.Б. бил отведен от процесния адрес и по тази причина срещата е продължила броени минути (дори се излагат конкретни твърдения – водачът да е лице, различно от подсъдимия), то и претенцията не е насочена срещу правилното лице и дори да се докаже истинността на изложените в тъжбата факти, това не би могло да доведе до ангажиране на отговорността на подс. Ц..

Отново в този ред на мисли, с оглед заявеното от подсъдимия в първо лице множествено число нежелание за свиждане с тъжителя и липсата на твърдения за възпротивяване, от страна на Л.Б., при връщането му в автомобила, налице са всички основания за обсъждане и на малозначителност на случая, по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК.

Характерът на обществената опасност на деянието се определя от насоката на отрицателното обществено въздействие на деянието и видът на засегнатите от последното обществени отношения. Това определя и различната степен на обществена опасност на деянията. Последната е обусловена от обстоятелствата, свързани с характера и значението на отделното обществено отношение, чрез отрицателното въздействие, върху което се засяга обществената система и от характера и степента на неговото засягане. Към значимите за това обстоятелства следва да се отнесат следните категории: характера на конкретното обществено отношение, степента на отрицателно въздействие върху тези отношения, начина и способа на действие, отрицателно въздействие върху друго обществено отношение, особено положение на субекта и други. Тези обстоятелства са различни за конкретните казуси и налагат внимателен анализ относно резултата на конкретното и комплексно въздействие върху обществените отношения.

Малозначителността на деянието, указана в разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК е сред

обстоятелствата, които изключват обществената опасност и противоправността на престъплението. Поначало деянията, които осъществяват указанията в състава на дадено престъпление признаци, са именно общественотоопасните прояви, запрети от правната норма. По изключение е възможно дадено деяние да съдържа признаците от състава на престъплението, но само привидно - без действително да е общественотоопасно или без да е такова в достатъчна степен, че при конкретните условия, то не е от естество да засегне въобще обществените отношения, които са негов обект или пък това засягане може да бъде незначително. Тези две хипотези са визираны в разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК - не е престъпно деянието, което макар и формално да осъществява признаците от състава на предвиденото в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественотоопасно или неговата обществената опасност е явно незначителна. При преценката дали един случай е малозначителен, съдът изхожда единствено от преценката за формалната съставомерност и обществената опасност на самото деяние, без оглед на останалите обстоятелства. В този смисъл е и константната съдебна практика. Съгласно Решение № 237 от 04.05.1971 г. по н. д. № 192/1971 Г., I н. о. на ВС, за това, дали деянието, което, макар и да осъществява формално признаците на предвиденото в закона престъпление, не е престъпно, следва да се изхожда от неговата малозначителност. Тя е в зависимост от обществената му опасност, която може да не е налице или да е явно незначителна. Съгласно Решение № 512 от 11.07.1991 г. по н. д. № 367/1991 г., II н. о. на ВС, при я случай по чл. 9, ал. 2 НК извършеното деяние не е престъпно поради липса на елемента обществената опасност или поради това, че неговата обществената опасност е явно незначителна. Според Решение № 409 от 08.06.1973 г. по н. д. № 361/1973 г., II н. о. на ВС. Съгласно Решение № 546 от 13.12.1988 г. по н. д. № 617/88 г., II н. о. на ВС, чистото съдебно минало на подсъдимата, много добрите характеристични данни от местоработата ѝ и проявената от нея висока финансова и трудова дисциплина имат значение за определяне конкретната обществената опасност на деянието и дееца и за размера на наказанието. сами по себе си те не са достатъчни да обосновават приложението на чл. 9, ал. 2 НК. Съгласно Решение № 568 от 15.03.2011 г. по н. д. № 502/2010 г., Н. К., I н. о. на ВКС, нормата на чл. 9, ал. 2 от НК е приложима по отношение на всички видове престъпления и тя е свързана със самото деяние, като личността на подсъдимия може да има значение, но само когато в състава на престъплението са възведени определени качества на дееца. В Решение № 195 от 25.05.2010 г. по н. д. № 93/2010 г., Н. К., II н. о. на ВКС е закрепено разбирането, че сам по себе си обаче предметът на престъплението по размер не може да изключи приложението на чл. 9, ал. 2 НК. Малозначителността по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК се извежда от съвкупната преценка на различните елементи на деянието и тяхното специфично проявление. Съгласно Решение № 337 от 18.07.2011 г. по н. д. № 1550/2011 г., Н. К., I н. о. на ВКС, от значение е характерът на обекта на посегателство и степента, в която той може да бъде засегнат, както и характерът на конкретното деяние с оглед на конкретната възможност, която то създава за определено засягане на този обект. В този ред на мисли могат да се посочат още редица решения на Върховния съд и Върховния касационен съд, което, на този етап, се явява ненужно. Подведени под конкретиката на настоящия случай – реализиран опит за свиждане на твърдения надлежен адрес (гр. София, кв. „Драгалевци“, ул. „Любомир Пипков“ № 4); в дължимите се дата и час (09:00 ч. на първия петък от месеца); инцидентен и изолиран характер на случая; изключително млада възраст на подсъдимия (19 години, към инкриминираната дата); привидно съответствие между действията на подсъдимия и бездействието на Л.Б.; факта, че тължителят е имал нужда от Л.Б. не за реализиране на свиждане, а за да го ползва, като свидетел по висящо дело, изложените по горе принципни постановки налагат извод, че обществената опасност на самия случай е символична и фрапантно неоправдано би било ангажирането на репресивния ресурс на държавата.

Така мотивиран и на основание чл. 250, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 5, т. 2 вр. чл. 81 НПК

РАЗПОРЕДИ:

ПРЕКРАТЯВАМ наказателното производство, образувано, въз основа на подадена тъжба от Б. Н. ЦВ. срещу Б. Б. ЦВ., с твърдения за извършени престъпления от частен характер.

Разпореждането подлежи на обжалване пред СГС по реда на глава XXI НПК в 15-дневен срок, считано от уведомяването на частния тъжител.

Съдия при Софийски районен съд: _____